milan babík
kulda čeká na tank

PROSTOR

PROSTOR

Milan Babík

PROSTOR

Milan Babík

Kulda čeká na tank

Praha, 2026

PROSTOR

© Milan Babík 2026
Cover illustration © Jakub Kouřil 2026
© PROSTOR 2026

ISBN 978-80-7260-675-7

Památce Christophera Cokera (1953–2023)

„*Some men are like bats or owls*
and have better eyes for the darkness
than for the light.“

1

Kulda čeká na tank.

Je poledne a před chvílí vyběhl z domu. Visí na brance, kde to má nejradši, a rozhlíží se po ulici odshora dolů až ke křižovatce. Chodník před učňovskou školou naproti přes cestu zeje prázdnotou. Dobře by se po něm teď jezdilo na kole, pomyslí si.

Na branku šplhá odmalička a tráví na ní i několik hodin v kuse. Poprvé mu byly sotva dva roky, to ještě ani neuměl pořádně chodit. Mezitím trochu povyrostl. Branka ho na to minulý týden sama upozornila. Jako vždy prostrčil jednu nohu kovovými špruslemi, ale tentokrát ho odmítla pustit zpátky. Zaklínilo se mu v ní koleno. Děda s tátou museli ze sklepa přinést brusku a natáhnout prodlužovačku, aby Kuldíka z branky vyprostili.

Když tyče řezali, tryskal od kotouče gejzír jisker dlouhý jako kometa. Z ulice to vypadalo, jako by mu řezali stehenní kost, až si důchodci u nedaleké zastávky autobusu zděšením zakrývali oči. Kulíšek každého z nich slušně pozdravil, jak ho to děda s babičkou vždycky učí: „Dobrý den, dobrý den, dobrý den." Pak pro dramatický efekt zavyl „Ááá," načež jedna stará paní vykřikla. Děda vypnul pilu, vytáhl si špunty z uší a zeptal se ho: „Co to?" Potom ji zase zapnul a řezal dál.

K obědu nafasovali dršťkovou polévku a salám s dušeným špenátem a bramborami, takže to byl trochu

boj. Kulda dušený špenát nesnáší. Ze školy se vrátil hladový, ale když si nahoře v kuchyni sedl s dědou ke stolu a babička před ně položila talíře, vzdychl zklamáním. Dršťkovku zblajzl cobydup a ještě poprosil o přídavek, protože rád pozoruje, jak se dršťky z naběračky vylévají do talíře. I brambory snědl hned a sklidil za to od dědy pochvalu: „Správně, Kuldiku, nejdřív kartofle. Za války byly jenom kartofle, a když jsem někdy dostal kousek masa, nechal jsem si ho vždycky až na konec. To aby mi vydrželo na jazyku co nejdýl." K salámu se už ale Kulda neprobil. Babička z něj totiž udělala mističku, kterou zalila špenátem, což mu připomnělo bažinu ve vybombardovaném kráteru. Naštěstí se nezlobila, když talíř odsunul. Jenom se na něj smutně podívala.

Podle Kuldových výpočtů se tanky objeví každým okamžikem. Z kasáren vedle domu by jich dnes mělo vyjet na cvičení aspoň deset, včetně několika pontonových, které se mu líbí nejvíc. V konvoji by nemělo chybět ani pár obrněnek a dvě tři nákladní auta s cisternami ОГНЕОПАСНО. To znamená „hořlavé", jak vykoumal z učebnice ruštiny.

Záznamy, na nichž jsou výpočty založeny, si vede už dlouho. Pod postelí má schovaný sešit, kam si všechno pečlivě zapisuje. Úvodní stránky obsahují různé tečky, čárky, křížky, klokánky, děla a panáčky, jelikož tehdy ještě neuměl abecedu. Postupně přibývají slova, čísla, tabulky, jednoduché rovnice a nakonec i grafy, které si rýsuje nehledě na to, že po prázdninách půjde teprve do čtvrté třídy a pravítka a kružítka začnou

v matematice používat až za rok. Díky Rudé armádě je daleko napřed. Aby její tanky a vojáky dokázal spočítat, naučil se číst a psát ještě před nástupem do školy. Nebýt okupace, téměř určitě by nebyl nejlepším žákem základní školy ve Vrchlického ulici.

Sešit si Kuldík střeží jako oko v hlavě. Je přísně tajný. Nikomu o těch záznamech neříká, dokonce ani dědovi. Ten zas neříká Kuldovi, že si sešit průběžně pročítá. Když je kluk ve škole, do jeho poznámek sem tam nahlédne, aby si osvěžil přehled o aktuálním stavu sovětské vojenské síly ve městě, zhodnotil vývoj situace na bitevním poli a úměrně tomu upravil svou taktickou odezvu. A taky aby občas nenápadně opravil chyby ve výpočtech. Kulíšek se sem tam o nějakou tu houfnici nebo ponton sekne.

Celkově je však děda navýsost spokojen. V přesnosti odhadů si Kulda nezadá s jeho někdejšími kumpány od Gumraku. Pár chlapů z roty kapitána Müllera tam tehdy dokázalo předvídat každý bolševikův krok: který den vyrazí a odkud, v kolik hodin, v jakém počtu, kam. Kuldík to ovládá taky. Za poslední rok se nezmýlil ani jednou. Při tom pomyšlení září děda pýchou.

V odbojové činnosti tím odpadá jeden zapeklitý úkol: krádež operačních plánů z velitelství kasáren. Utéct babičce v noci z ložnice by snad děda ještě zvládl a sovětský mundúr si taky obstaral, dokonce s plukovnickými frčkami. Zato přelézat na zahradě betonovou zeď s ostnatým drátem? Na to si už ve svém věku přece jen netroufá, to je pod jeho úroveň. Díky vnukovi

ani nemusí. Sovětské operační plány leží přímo doma, v dětském pokojíčku, navíc v Kulíškově úhledném krasopisu, ne v zasrané komandírské azbuce. V nejčerstvějších záznamech je doplňují detailní kresby boje muže proti muži, jak ho vojáci patrně nacvičují v nedalekém lese. Takové chvaty děda nikdy neviděl. Důkladně je zkoumá, aby se na ně dobře připravil. Kuldík odvádí věru kvalitní výzvědnou práci.

„Už jedou?“ Děda si vykračuje z domu se džbánkem na pivo.

„Ještě ne,“ hlásí Kulda a otočí se. Pozoruje, jak dědeček přichází, přehazuje paže přes branku a pokládá na ni bradu. „Až tady.“ Pozvedne mu zápěstí a na jeho starých hodinkách ukáže, kdy přesně se tanky objeví.

„Svině,“ přikývne děda a dá mu ruku kolem ramen. Chvíli spolu mlčky hledí do ulice. „Nezajdeš mi do výčepu, Kuldiku?“

„Teď nemůžu,“ zavrtí vnuk hlavou. „Musím dávat pozor.“

„Pravda,“ uzná děda. „Tak hlídkuj a kryj mě. Nezapomínat na týl, babina mě zas nechtěla pustit.“ Dobrotivě zatahá Kuldu za pravé ucho, které mu od narození odstává. „Odpoledne budeme mít návštěvu. Kašpaři. Přijď se pak ukázat.“

Vezme za kliku a rázným škubnutím otevře branku dokořán. Kulda se na ní veze a zubí se slastí. Když jako mrně plakával, byla branka to jediné, co na něj platilo. Dudlík, zpívání, nošení na rukou, houpání v kočárku, pribináček ani pikao nezabíraly. Jakmile ho ale máma

nebo babička zavěsily na branku a párkrát s ní pohnuly sem a tam, bylo po křiku.

Vrzání, které se z ní při dědově odchodu ozývá, vydává odnepaměti. Vydávala ho, už když byl Kulíšek nemluvně, a bude ho vydávat i za třicet let, až se bude Kulda vracet do rodného kraje z dalekých zemí coby dospělý muž. To už budou babička, děda, kasárna, tanky, zdi i ostnaté dráty dávno pryč. Z dětství mu zbudou jen ty tři rezavé tóny v ustálené posloupnosti: vzestupné při otevírání, sestupné při zavírání. Všechno ostatní odvane čas a jediným důkazem, že to někdy existovalo, zůstane zvuk starých pantů.

Prozatím mu však jejich vrzání připadá natolik důvěrně známé, že ho ani neslyší. Nejdřív bude muset vyrůst a odejít, aby ho vůbec postřehl.

A tak je ten hlučný svět plný těžké válečné techniky, ve kterém právě nedojedl oběd a teď si hraje venku, ukrytý v tichu.

2

Z videozáznamu je okamžitě patrné, že byl pořízen telefonem. Na projekčním plátně Honzovy kanceláře na ministerstvu naskakuje tak, jak ho před pár hodinami získala rozvědka – nevyčištěný, místy rozostřený. Skupinka promáčených vojáků kráčí sutinami jakési vesnice a jejich špinavé tváře se navzdory podzimnímu chladu a dešti spokojeně šklebí. Pár z nich pokuřuje, jiní dělají legrácky, všichni do jednoho jsou opilí. Je slyšet lámaná ruština. Následuje záběr vzad, kde ta banda za sebou po rozbahněné cestě vláčí na provazech dvě lidská těla. Jedno je bezvládné a obalené blátem, ale dá se rozeznat, že jde o muže. Vedle něj se choulí polonahý chlapec se smyčkou kolem krku. Hlouček se zastavuje, objektiv se houpavým pohybem přibližuje až k tělu dospělého a na plátně se objevuje detail jeho hlavy, z níž zbývají jen čelisti a část očnic. Horní polovina chybí. Při záběru do otevřené lebky se obraz lehce rozkmitává smíchem v pozadí: „Kto chočet boršč?“ Vzápětí záběr uhýbá a zaměřuje se na to, jak jeden z vojáků bere mrtvolu okolo pasu, jak ji za pochvalného povyku přihlížejících zvedá nad hlavu a zprudka naráží pánevním dnem na kůl plotu, který jí zajíždí až někam do hrudního koše. Jiný voják pak mrtvému muži několika tahy dýky vyřezává klín, zasazuje mu ho do hlavy a posměšně hajluje:

„Slava Ukrajini!“ Hlouček bujaře píská a tleská, načež záznam skončí stejně náhle, jako začal. Slabá minuta a půl.

Klára zvedne obočí a sklouzne pohledem k Honzovi. Ten sedí u konferenčního stolu v lehkém předklonu s kapesníčkem u úst a tváří bílou jako křída. Takhle nějak určitě vypadal během autobusového zájezdu pro nejlepší žáky školy na konci páté třídy, napadne ji, než se z předního sedadla vyzvracel řidiči za krk. Hroznej suchar, kravaťáček. Radši mu ještě dopřeje pár okamžiků, aby se sebral. Plátno zajíždí do stropu a v místnosti se rozsvítí.

„Náš...“ Honza se k ní po chvilce otočí. „... ten člověk.“ Odkašle si. „Český občan, dobrovolník z Projektu Trinity, možná jsi o nich slyšela v médiích.“ Vstane a kapesníček zmizí v kapse. „Právě jsme to dostali. Na štábu ani na zamini o tom ještě nikdo neví.“ Pohodí hlavou k Dejvicím a pak opačným směrem k Černínskému paláci. „Našli ho včera večer, seděl pořád na tom plotě. Měl u sebe papíry.“

„Kde?“ zeptá se Klára.

„Kousek od Bachmutu,“ odpoví Honza a přejde ke svému pracovnímu stolu, z něhož zvedne připravenou složku. „Neprodleně vyrozuměli náš zdroj v oblasti. Tělo je teď v Kramatorsku. Projekt Trinity tam má někde poblíž základnu. Přivezli jim tam i toho kluka. Živého. Ty vojáky pozabíjeli, celou jednotku, ale ten kluk přežil.“

„Dojemný," prohodí Klára. „Úplně mi vyhrkly slzy."

Honza ztuhne a zaraženě se jí zadívá do očí, ale pak se rozhodne, že se nenechá vyprovokovat. Ta její ostentativní bezcitnost, úplně jasně předstíraná – fakt netuší, jak je směšná? Jak je to průhledný? Všechno to její ubohý kurvení s proplešlými cizinci, jen aby to mluvilo francouzsky, mělo to šlechtický příjmení a příležitostně ji to vzalo do Dubaje? Odjakživa to maskovala stejně – to vědomí, že jí čouhá sláma z bot, že je to jen prsatá nanyna odkudsi z Hané. Díkybohu to s ní utnul a nemusí dál přihlížet, jak se donekonečna řeší.

„Mobil dorazí zítra," naváže. „Posbírali všechno, co u těch vojáků našli. Kluci v laboratoři si cvrnkaj do trenek, jak už se nemůžou dočkat. Ježíšek letos přijde brzy. Vsadím se, že z toho telefonu vytáhnou víc. Ale i kdyby ne, tenhle záznam bohatě stačí. Ten na tom všem totiž není to nejzajímavější." Položí složku před Kláru a pokývne k Hradu. „Znaj se... nebo teda znali. Chápeš? Generál a ta oběť. Dlouho a dobře. Žádná politika ani fraška pro novináře. Fakt kámoši."

Klára složku otevře. Vykoukne na ni velká fotografie prezidenta republiky se štíhlým mladíkem ve tvídovém saku. Stojí spolu na pečlivě zastřiženém trávníku na pozadí gotických budov, které jsou téměř jistě kolejemi Oxfordu nebo Cambridge. Následující tucet menších fotek ukazuje tytéž dvě postavy jako řečníky na nějaké konferenci, pak s klukovskými úsměvy v sedle silných motocyklů nebo jak kdesi na moři napínají

lanoví na palubě plachetnice. Ne že by ji obrázky nezaujaly, to jako zas jo. Prohlíží si je pozorně a všechno jí připadá moc hezký, jenže české muže s těmi jejich upocenými tílky, zapáchajícími podpažími a ponožkami v sandálech bytostně nesnáší, ať si navenek nosí klidně i to slušivý anglický sako. Takže nic pro ni. Vlastně moc nechápe, co přesně tu dělá. Netušila, že Honza má její nové číslo, což ji dost irituje, a taky ji vyrušil. Probudila se u Nicolase na Vinohradech a zrovna si před ním v koupelně klekala před zrcadlem, když vtom zazvonil telefon. Že to vůbec zvedala. Celkově vzato ráno v háji, přiznává si otráveně. Začíná se nudit.

„A já jsem tady proč?“

„Určitě ne kvůli těm trojkám,“ mrkne na ni Honza a vmžiku jí uštědří další z pomyslných facek, jaké od něj v minulosti schytávala denně. Blbeček. Její kozy zbožňuje. Když ještě mívala pětky krev a mlíko, mohl se po nich utlouct. Nechala si je zmenšit hlavně kvůli všem těm slizkejm kreténům, co na ně čuměli. Kreténům jako on. Teď je má krásný. Jenom by si je chtěla nechat o číslo zvětšit.

„Snad abych šla.“ Zvedne se od stolu.

„Neblázni, počkej,“ zastaví ji Honza. „Fajn, budem dospělí.“

„Jsi nula, bezvýznamnej úředníček,“ oznámí mu Klára. „Aspoň si ho umej, když už ti nestříká. Smrdí ti až na chodbu.“

„No dobře,“ odpoví Honza a ze všech sil zadržuje smích. Z vlastní zkušenosti dobře ví, že v podobných

situacích ji i nepatrný pohyb koutků dokáže odjistit k fyzickému útoku s odpovídající zvukovou kulisou. „Fakt ti to musím vysvětlovat? Tobě to není jasný?“ Bere si složku zpět a mává s ní Kláře před obličejem jako toreador, který se snaží upoutat pozornost rozzuřeného zvířete a zároveň jeho útok přežít. „Nahrávka na smeč, jakou jsi v životě nedostala. Posílám ti to k síti přímo na ruce. Mám ti to snad nadiktovat? Odstavec první: Generál, čerstvě zvolenej, hodnotovej lídr, máme rádi svobodu, demokracii, sebeurčení, blablabla, musíme je bránit, bít se za Ukrajinu jak lvové o mříže, protože tyhle věci mají nekonečně větší cenu než levnej ruskej plyn; takže on burcuje celej kontinent k obětem, takovej novej Havel, akorát tohle není žádnej divadelnickej bohém, co žvatlá nějaký heideggerovský nesmysly o podstatě bytí, žádná pražská kavárna, ale pragmatickej Mirek Dušín, co chápe, že se můžem prodrat do čela celýho Západu. Gubernie, kde se smrká do ubrusu a pije čaj přes kostku cukru v zubech, jak si o nás mysleli Amíci a Angláni za Havla? Zapomeň. To, co se děje právě teď, není jenom Ukrajina, ale obrovský přeskupení evropský rovnováhy na sto let dopředu. A hádej, kde bude mít Evropa svý nový těžiště: u nás. Kafka z nás udělal srdce evropský kultury, teď se můžem stát srdcem celý evropský hodnotově bezpečnostní architektury. Ten mazanej komunistickej rozvědčík to ví.“

„Si děláš prdel.“

„Bych si nedovolil. Ta tvoje je nepřekonatelná. Umělecký dílo. Výstavní.“

„Hajzle."

„Nechápu, že se ti to áčko tehdy nelíbilo. Mně teda moc."

„Sviňáku. Seš odpornej."

„Neruš a piš si. Odstavec druhý: hle, jeden z nás, řadovej občan z hor někde na Moravě, stejná díra, z jaký jsi vzešla ty, nemáte tam ani na ten levnej ruskej plyn, pálíte tam místo toho čarodějnice či co; tak tenhle člověk se sbalil, sám od sebe na tu Ukrajinu vypadnul, svobodně, dobrovolně, následoval svý svědomí navzdory vládním nařízením a bil se tam za Evropu jako lev o ty mříže, dokud mu ty ruský prehistorický protozoa neutrhly hlavu a ty mříže mu nevrazily mezi půlky. Ale pozor," zdůrazní Honza a klepne zaťatým prostředníčkem na stůl, „tohle není jen tak nějaká oběť, nýbrž oběť přímo epických rozměrů, jelikož tenhle řadovej občan vůbec není řadovej, ale totální úlet. Gud báj Horní Dolní, helou Mars. Z tý vaší moravský díry se na rozdíl od tvýho šukatelnýho, i když línýho zadku vlastnoručně vystřelil až na střechu Bílýho domu... nebo jánevimkde se řídí galaxie. Prošla sis vůbec jeho profil, nebo sis nad těma fotkama zas jenom představovala, jak mu ho kouříš? Kryštof Harant kříženej s Obi-Wanem Kenobim. Nejlepší světový univerzity, profesura na Yaleu, pojednání o nějaký kvantový válce a meziplanetárních mořích, kterým nikdo z nás tady na Zemi zatím nerozumí, top síkrit přednášky Brannýmu výboru americkýho Senátu. Takže si asi dovedeš představit ten barák na pobřeží Maine, bublavej

osmivál v garáži, jachtičku, paneraiky jen tak pohozený u vany. A ten magor, místo aby si hrál v zálivu na piráty nebo na tom svým Speed Triplu naháněl nadržený americký roštěnky s rodokmenem, tak von s tím vším udělá co?“ Honza nevěřícně rozpřáhne ruce s vyjeveným výrazem ve tváři. „Pošle to do kopru a jde si dát ustřelit kebuli na Donbas. Sláva Ukrajině. Pokud tohle není na Bílýho lva, tak pak už nic.“

„Ten taky bije o mříže?“

„Ne, ten už je ve hvězdách. Smaltovanejch, granátově červenejch.“

Klára vstane a chvíli neklidně krouží kanceláří ponořená do myšlenek. Zvednutým ukazováčkem Honzovi naznačuje, ať je zticha. Pak si znovu sedne.

„Odstavec třetí,“ vezme si slovo, načež si Honza bleskově přistaví židli přímo proti ní, aby mu neutekla ani hláska. „Tenhle Lev, kterej ho měl desetkrát většího než ty, pročež si to áčko s tebou vůbec nepamatuju, a náš Generál se milovali jako Vinnetou a Olda Šetrnej. Rybičkou si na štábu natajňáka nařízli šulínky, přiložili je k sobě a pravili: ‚Bratře, bratře.‘ Lidu a paní prezidentové se to radši zamlčelo, ale rozvědka to viděla na kamerách. Bromance jak na Netflixu, pokud nekecáš – až si říkám, jestli se Lvovi ten posmrtnej kůl v zadku náhodou nelíbil. A teď bude pan prezident truchlit a plakat a vyznamenávat padlého a oslavovat jeho oběť a vypravovat pohřeb a loučit se s hrdinou dojemnou řečí před desítkami televizních kamer, čímž národu a světu jen tak mimochodem ukáže, co za lidi tu máme všude kolem a jakými

osobnostmi se sám obklopuje: normálními a čestnými, lidmi jako je on sám. Žádnej zbabělej pokrytec, co prodá svobodu slova a liberální světořád za ruskou ropu nebo čínskou výrobní sílu, nýbrž boží bojovník. Blanický rytíř. Připravený položit život za své přesvědčení, za vlast, za Ukrajinu, za Západ. Spasitel Evropy zrozený z její stověžatý pipiny."

Honza jen nehybně sedí s pootevřenými ústy. Možná bych mu měla podat ten jeho nažehlenej kapesníček, ať si neposlintá kvádro, přeměřuje si ho Klára. Je to fakt debil. *Aj hejt jú*. Naštěstí si záhy povolí vázanku a oklepe se. „Neuvěřitelný. Fakt až děsivý, s čím dokážeš přijít." Vysekne jí poklonu. „Kozama mi už strach nenaháníš, ale mozkem jo. Tohle by nespáchal ani sám Generál, kdyby to mohl nadiktovat ČTK přímo z Hradu."

„Nejsem blbá jako ty."

„No jasně." Honza nechá urážku urážkou. „Autenticita. O tom to celý je. Generál žádnej beach nehraje, ale tohle je masivní nahrávka na smeč i pro něj. Hlavně pro něj. Tak to neposer." Znovu Kláře předá složku, tentokrát definitivně. „Když tuhle pohádku odvyprávíš správně, Generál je tvůj. Bude ti ležet u nohou. První řada na tiskovkách, pozvánky na každou zahraniční cestu, exkluzivní rozhovory. Vždycky ses chtěla prošukat na zámek. Teď můžeš mít celej Hrad, ani si nemusíš stahovat kalhotky. Redakce od Karlína po Kavčí hory se o tebe porvou. Řekneš si sumu, dopíšou ti k tomu nulu navíc."

Ani ona se neurazí. „Tohle posrat nejde. Tohle by mohl posrat jedině sám Lev, kdyby nám třeba někde hajloval na kameru s náckama z Azovu. Nebo zařval, že na nějakou Evropu sere a že do těch zákopů zdrhnul před manželkou. Třeba. Jenže Lev to neposere. Lev is dead. Bajbaj Lev."

„Přesně," přikyvuje Honza. „Může nám bejt ukradenej. S tou fůrou fantastickýho materiálu po něm si můžem dělat, co chcem. Dej tomu příjemnej rámec, hoďte to na titulku, nezapomeňte na to nechutný video, nechte si zbourat server. Do hodiny to našérujou Tajmsy v New Yorku i v Londýně. My si tady sice střežíme informace jako oko v hlavě, ale víš jak: starej barák, všude průvan. Občas nám odnese i nějakej ten videosoubor." Vytahuje z kapsy flešku a háže ji novinářce jako psovi pamlsek.

Klára se dlouho nerozmýšlí. Polaská složku dlaní, prsty obtáhne její okraje a urychleně ji i s flashdiskem schová do kabelky. Nepotřebuje se Honzy ptát, jestli náhodou nejde o zakázku. Jednak ráda podpoří společensky prospěšnou domněnku o nezávislém tisku, jednak má i vlastní informace. Pár hodin předtím, než to Honzovi zvedla, vzala hovor někomu jinému. Taky ji vyrušil, ale tou dobou měla Nicolase hluboko v podbřišku, takže ji to zas tolik neomezovalo. Ví, že krátce po půlnoci, jakmile se doma dozvěděl o smrti svého přítele, posadil Generál svůj plechový zadek na motorku a vyrazil s ochrankou přes město do prezidentské kanceláře, aby neprodleně vydal patřičné pokyny.

Jediný zbývající otazník v její mysli se týká něčeho jiného: takové drobnosti, která se jí na Hradě přihodila během nedávného inauguračního plesu. Půjčila si tam Honzu od té jeho nové brunety, odvedla ho ze sálu na toaletu a nad umyvadlem mu ho vyhonila, jelikož ta kráva je vážně odpad.

„Snad neočekáváš, že spolu zas…“ Zdráhavě mu naznačí, co jí k úspěšnému vyluštění tajenky schází.

Honza chápe přesně. „Moc si fandíš,“ sestřelí její obavy. Koutky se mu derou strmě vzhůru a naloží jí ještě něco navíc. „Nepochybně máš plné ruce jiné práce.“

Klára hrábne po kabelce a bez rozloučení se hrne ke dveřím. Vyjde z jeho kanceláře na chodbu, aniž by za sebou zavřela, a za chůze volá šéfovi do redakce. Pak mrkne na hodinky: skoro půl dvanácté. V poledne má na náplavce oběd s Claudem, pak se odeberou na hotel.

Musejí si pospíšit.

Než večer přiletí jeho žena.